Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (piata komora)

z 18. októbra 2018 *

„Hospodárska súťaž – Kartely – Tepelné stabilizátory – Rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie článku 81 ES – Rozhodnutie, ktorým sa mení pôvodné rozhodnutie – Žaloba o neplatnosť – Záujem na konaní – Prípustnosť – Pokuty – Horná hranica vo výške 10 % – Skupina spoločností – Rovnosť zaobchádzania“

Vo veci T-640/16,

GEA Group AG, so sídlom v Düsseldorfe (Nemecko), v zastúpení: I. du Mont a C. Wagner, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: P. Rossi, A. Biolan a V. Bottka, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh založený na článku 263 ZFEÚ na zrušenie rozhodnutia Komisie C(2016) 3920 final z 29. júna 2016, ktorým sa mení rozhodnutie K(2009) 8682 v konečnom znení z 11. novembra 2009 týkajúce sa konania podľa článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/38589 – Tepelné stabilizátory),

VŠEOBECNÝ SÚD (piata komora),

v zložení: predseda komory D. Gratsias, sudcovia I. Labucka (spravodajkyňa) a I. Ulloa Rubio,

tajomník: N. Schall, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní 1. februára 2018,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: angličtina.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobkyňa GEA Group AG vznikla v roku 2005 zlúčením spoločnosti Metallgesellschaft AG (ďalej len „MG“) s inou spoločnosťou. MG bola materskou spoločnosťou, ktorá pred rokom 2000 vlastnila priamo alebo prostredníctvom svojich dcérskych spoločností spoločnosti Chemson Gesellschaft für Polymer-Additive mbH (ďalej len „OCG“) a Polymer-Additive Produktions- und Vertriebs GmbH (ďalej len „OCA“).

2 Dňa 17. mája 2000 MG predala OCG, ktorá bola premenovaná na Aachener Chemische Werke Gesellschaft für glastechnische Produkte und Verfahren mbH (ďalej len „ACW“).

3 Po zrušení tejto spoločnosti v máji 2000 boli činnosti spoločnosti OCA prevzaté spoločnosťou, ktorej názov bol od 30. augusta 2000 Chemson Polymer-Additive AG (ďalej len „CPA“), ktorá v súčasnosti už nepatrí k skupine, ktorej bola žalobkyňa materskou spoločnosťou.

Vec T-45/10

4 Komisia v rozhodnutí K(2009) 8682 v konečnom znení z 11. novembra 2009 týkajúcom sa konania podľa článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/38589 – Tepelné stabilizátory) (ďalej „rozhodnutie z roku 2009“) konštatovala, že niektoré podniky porušili článok 81 ES a článok 53 Dohody o Európskom hospodárskom priestore (EHP) tým, že sa na území EHP zúčastnili na dvoch súboroch protisúťažných dohôd a zosúladených postupov týkajúcich sa jednak sektora cínových stabilizátorov a jednak sektora epoxidového sójového oleja a esterov (ďalej len „sektor ESBO/estery“).

5 Komisia vo svojom článku 1 ods. 2 písm. k) rozhodnutia z roku 2009 uznala žalobkyňu zodpovednú za porušenia, ku ktorým došlo na trhu v sektore ESBO/estery od 11. septembra 1991 do 17. mája 2000.

6 Žalobkyni ako nástupkyni spoločnosti MG bola zodpovednosť uznaná pre celé obdobie porušovania, a to za porušenia, ktorých sa dopustila OCG od 11. septembra 1991 do 17. mája 2000 a OCA od 13. marca 1997 do 17. mája 2000.

7 Okrem toho ACW bola ako nástupkyňa spoločnosti OCG sankcionovaná jednak za porušenie, ktorého sa dopustila OCG počas celého obdobia porušovania, t. j. od 11. septembra 1991 do 17. mája 2000, a jednak za porušenie, ktorého sa dopustila OCA od 30. septembra 1999 do 17. mája 2000, kým podiely OCA boli v 100 % vlastníctve spoločnosti OCG.

8 CPA bola ako nástupkyňa spoločnosti OCA sankcionovaná jednak za porušenie, ktorého sa dopustila OCA od 13. marca 1997 do 17. mája 2000, a jednak za porušenie, ktorého sa dopustila OCG od 30. septembra 1995 do 30. septembra 1999, kým podiely OCG boli v 100 % vlastníctve spoločnosti OCA. Podľa článku 2 druhého odseku rozhodnutia 2009:

„Za porušenie/porušenia právnych predpisov v [sektore ESBO/estery] sa ukladajú tieto pokuty:

…

31. [žalobkyňa], [ACW] a [CPA]… spoločne a nerozdielne zodpovedajú za sumu 1 913 971 [eur];

32. [žalobkyňa] a [ACW]… spoločne a nerozdielne zodpovedajú za sumu 1 432 229 eur;

…“ [*neoficiálny preklad*]

9 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 28. januára 2010 podala žalobkyňa žalobu proti rozhodnutiu z roku 2009.

10 Rozsudkom z 15. júla 2015, GEA Group/Komisia (T-45/10, neuverejnený, EU:T:2015:507), Všeobecný súd zamietol žalobu podanú žalobkyňou.

Vec T-189/10

11 Dňa 15. decembra 2009 ACW upozornila Európsku komisiu na skutočnosť, že pokuta, ktorá jej bola uložená v rozhodnutí z roku 2009 presiahla povolenú hornú hranicu 10 % jej obratu (ďalej len „hranica 10 %“) podľa článku 23 ods. 2 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 a 82 [ES] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205).

12 Z dôvodu, že pokuta uložená spoločnosti ACW presiahla hranicu 10 %, Komisia prijala 8. februára 2010 rozhodnutie C(2010) 727 final, ktorým sa mení rozhodnutie [z roku 2009] (ďalej len „rozhodnutie z roku 2010“).

13 Komisia v rozhodnutí z roku 2010 zastávala názor, že pokuta, za ktorú ACW spoločne a nerozdielne zodpovedali na jednej strane so žalobkyňou a CPA a na druhej strane so žalobkyňou, presiahla hranicu 10 %, takže bolo potrebné zmeniť rozhodnutie z roku 2009 (pozri odôvodnenie 2 rozhodnutia z roku 2010).

14 Komisia v tomto rozhodnutí taktiež spresnila, že výška pokuty uloženej žalobkyni a CPA zostala nezmenená, ale že výšku pokuty uloženej ACW treba znížiť, pričom rozhodnutie z roku 2010 nemalo žiadny vplyv na ďalších adresátov rozhodnutia z roku 2009.

15 Článok 1 rozhodnutia z roku 2010 zmenil článok 2 druhý odsek rozhodnutia z roku 2009 takto:

„Článok 2 [bod] 31 sa nahrádza nasledujúcim textom:

‚31. [žalobkyňa], [ACW] a [CPA] [spoločne a nerozdielne] zodpovedajú za sumu 1 086 129 [eur];

31.b) [žalobkyňa] a [CPA] [spoločne a nerozdielne] zodpovedajú za sumu 827 842 [eur].‘

Článok 2 [bod] 32) sa nahrádza nasledujúcim textom:

‚32. [žalobkyňa] zodpovedá za sumu 1 432 229 [eur].‘“ [*neoficiálny preklad*]

16 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 20. apríla 2010 podala žalobkyňa žalobu proti rozhodnutiu z roku 2010, ktorou subsidiárne žiadala Všeobecný súd, aby zmenil výšku pokuty, ktorá jej bola uložená.

17 Rozsudkom z 15. júla 2015, GEA Group/Komisia (T-189/10, EU:T:2015:504), Všeobecný súd zrušil rozhodnutie z roku 2010 v rozsahu, v akom sa týkal žalobkyne. Všeobecný súd rozhodol, že Komisia porušila právo žalobkyne na obhajobu prijatím rozhodnutia z roku 2010 bez toho, aby ju vopred vypočula.

Napadnuté rozhodnutie

18 Komisia listom z 5. februára 2016 informovala žalobkyňu o svojom úmysle prijať nové rozhodnutie a vyzvala ACW, CPA a žalobkyňu, aby predložili svoje písomné pripomienky.

19 Žalobkyňa predložila Komisii svoje písomné pripomienky 24. marca 2016.

20 Listom z 2. mája 2016 Komisia odpovedala na pripomienky žalobkyne.

21 Komisia 29. júna 2016 prijala rozhodnutie C(2016) 3920 final, ktorým sa mení rozhodnutie z roku 2009 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

22 Článok 1 napadnutého rozhodnutia doslovne prebral znenie článku 1 rozhodnutia z roku 2010 uvedené v bode 15 vyššie, ktorým sa mení článok 2 druhý odsek rozhodnutia z roku 2009.

23 Článok 2 napadnutého rozhodnutia určil dátum splatnosti pokút na 10. mája 2010.

Konanie a návrhy účastníkov konania

24 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 8. septembra 2016 žalobkyňa podala túto žalobu.

25 Žalobkyňa v prílohe žaloby predložila vyjadrenia Komisie z 18. marca 2013 v odpovedi na otázku Všeobecného súdu týkajúcu sa prípadného spojenia vecí T-45/10 a T-189/10 v konaniach týkajúcich sa týchto dvoch vecí (ďalej len „prílohy A.9“).

26 Dňa 22. septembra 2016 predseda Všeobecného súdu prijal opatrenie na zabezpečenie priebehu konania, aby položil žalobkyni otázku, či Komisia povolila predloženie prílohy A.9.

27 Dňa 27. septembra 2016 žalobkyňa informovala Všeobecný súd, že nepožiadala Komisiu o súhlas na účely predloženia prílohy A.9.

28 Rozhodnutím z 28. septembra 2016 predseda piatej komory Všeobecného súdu rozhodol, že nevyradí zo spisu prílohu A.9 žaloby, keďže po prvé predmetný dokument bol vydaný v predchádzajúcom konaní vo veci T-189/10 medzi hlavnými účastníkmi konania, po druhé vec T-640/16 súvisela s vecami T-45/10 a T-189/10, keďže napadnuté rozhodnutie v tejto veci bolo vydané po zrušení rozhodnutia z roku 2010 vo veci T-189/10, a po tretie príloha A.9 sa týkala odpovedi Komisie na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania prijaté Všeobecným súdom vo veciach T-45/10 a T-189/10.

29 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky položené Všeobecným súdom boli vypočuté na pojednávaní 1. februára 2018.

30 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

– v prvom rade zrušil napadnuté rozhodnutie,

– subsidiárne znížil výšku pokuty a určil nový dátum po prijatí napadnutého rozhodnutia na zaplatenie pokuty a na určenie zaplatenia úrokov z omeškania,

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

31 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

– v prvom rade zamietol žalobu ako neprípustnú,

– subsidiárne zamietol žalobu ako nedôvodnú,

– uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny rámec

32 Žalobkyňa vo svojej žalobe v prvom rade navrhuje zrušenie napadnutého rozhodnutia a subsidiárne zmenu výšky pokuty, ktorá jej bola uložená.

33 Komisia vo svojom vyjadrení k žalobe tvrdí, že žaloba je neprípustná.

34 Keďže žalobkyňa v prvom rade navrhuje zrušenie napadnutého rozhodnutia, len v prípade zamietnutia týchto návrhov bude potrebné skúmať návrhy žalobkyne predložené subsidiárne na zníženie výšky pokuty, ktorá jej bola uložená.

O prípustnosti

35 Podľa Komisie žalobkyňa nemá žiadny záujem navrhovať zrušenie napadnutého rozhodnutia.

36 Na jednej strane Komisia zdôrazňuje, že v napadnutom rozhodnutí nezistila žiadne nové porušenie, ktoré by mohlo byť pripísané žalobkyni, a nezmenila výšku pokuty, ktorá jej bola uložená v rozhodnutí z roku 2009, ktoré sa stalo voči žalobkyni právoplatným po vydaní rozsudku z 15. júla 2015, GEA Group/Komisia (T-45/10, neuverejnený, EU:T:2015:507).

37 Podľa Komisie tak zrušenie napadnutého rozhodnutia neprináša žalobkyni žiadnu výhodu, keďže žalobkyňa je v každom prípade povinná zaplatiť pokutu, za ktorú je zodpovedná podľa rozhodnutia z roku 2009.

38 Dodáva, že by to bolo z hľadiska rozsudku zo 6. októbra 2015, Corporación Empresarial de Materiales de Construcción/Komisia (T-250/12, EU:T:2015:749, body 47 a 48), inak, len ak by žalobkyňa mohla namietať okrem voči pokute aj voči svojej účasti na porušení.

39 Na druhej strane pokutu uloženú spoločnostiam ACW a CPA spoločne a nerozdielne so žalobkyňou nemožno zmeniť, keďže bola stanovená v rozhodnutí z roku 2010, ktoré sa voči spoločnostiam ACW a CPA tiež stalo právoplatným.

40 Komisia zdôrazňuje, že žalobkyňa nemohla požadovať od spoločností ACW a CPA, aby prevzali väčšiu alebo inú zodpovednosť, než im bola stanovená rozhodnutím z roku 2010 na účely pokrytia nesplatených súm podľa rozhodnutia z roku 2009.

41 Žalobkyňa tvrdí, že ako adresát napadnutého rozhodnutia má aktívnu legitimáciu.

42 Dodáva, že má aj záujem na konaní, keďže zrušenie napadnutého rozhodnutia by zaviazalo Komisiu vrátiť pokutu, ktorá jej bola uložená 22. júla 2016.

43 Pokiaľ ide o tvrdenia predložené Komisiou týkajúce sa neprípustnosti žaloby, žalobkyňa sa domnieva, že tieto úvahy sú nesprávne. Po prvé vychádza z predpokladu, že rozhodnutie z roku 2009 je právnym základom na vymáhanie pokuty.

44 Podľa žalobkyne prijatie napadnutého rozhodnutia Komisiou možno vysvetliť len skutočnosťou, že rozhodnutie z roku 2010, ktoré „nahradilo“ rozhodnutie z roku 2009, bolo zrušené rozsudkom z 15. júla 2015, GEA Group/Komisia (T-189/10, EU:T:2015:504).

45 Komisia tak musela prijať nové rozhodnutie vo veci samej voči žalobkyni, aby mala právny základ na uloženie pokuty žalobkyni.

46 Žiadny odkaz na rozhodnutie z roku 2009 nemôže mať vplyv na prípustnosť žaloby.

47 Po druhé žalobkyňa tvrdí, že aj keby bola preukázaná prípustnosť žaloby, mala byť sa táto prípustnosť konštatovať aj vo veci T-189/10, keďže Všeobecný súd mal povinnosť preskúmať prípustnosť uvedenej žaloby z úradnej povinnosti. Keďže to tak nebolo, nemožno sa domnievať, že táto žaloba je neprípustná.

48 Po tretie žalobkyňa tvrdí, že má záujem na tom, aby sa Všeobecný súd vyjadril k výroku rozhodnutia z roku 2009, nahradeného rozhodnutím z roku 2010 a uvedeného v napadnutom rozhodnutí, keďže vo veci T-45/10 Všeobecný súd nemohol rozhodnúť o určení spoločnej a nerozdielnej zodpovednosti spoločností uvedenej vo výroku rozhodnutia z roku 2009, a to najmä po zrušení rozhodnutia z roku 2010.

49 Po štvrté zrušenie napadnutého rozhodnutia by jednak zaväzovalo Komisiu znovu určiť spoločnú a nerozdielnu zodpovednosť žalobkyne na účely „lepšieho“ rozdelenia pokuty a jednak mohlo byť základom na podanie žaloby o náhradu škody na Všeobecnom súde.

50 Po piate žalobkyňa zdôrazňuje, že účelom žaloby nie je len spochybniť „nové rozdelenie zodpovednosti“, ale aj uloženie pokút voči nej, ako aj konanie, ktoré viedlo k prijatiu napadnutého rozhodnutia, a určenie dátumu na zaplatenie týchto pokút.

51 V tejto súvislosti treba na úvod uviesť, že Komisia na účely posúdenia prípustnosti žaloby nespochybňuje skutočnosť, že žalobkyňa je aktívne legitimovaná, čo v žiadnom prípade nemožno vážne spochybniť, keďže žalobkyňa je adresátom napadnutého rozhodnutia.

52 Komisia naopak tvrdí, že žalobkyňa nemá dostatočný záujem na konaní.

53 Podľa ustálenej judikatúry žaloba o neplatnosť podaná fyzickou alebo právnickou osobou je prípustná iba vtedy, ak má táto osoba záujem na zrušení napadnutého aktu, pričom predpokladom takéhoto záujmu je, že zrušenie aktu môže vo svojom výsledku priniesť prospech pre toho účastníka konania, ktorý ju podal (pozri rozsudky z 13. júla 2000, Parlament/Richard, C-174/99 P, EU:C:2000:412, bod 33 a citovanú judikatúru; z 10. septembra 2009, Akzo Nobel a i./Komisia, C-97/08 P, EU:C:2009:536, bod 33 a citovanú judikatúru, a z 28. septembra 2004, MCI/Komisia, T-310/00, EU:T:2004:275, bod 44 a citovanú judikatúru).

54 V prejednávanej veci na účely posúdenia, či má žalobkyňa záujem na zrušení napadnutého rozhodnutia, treba v prvom rade pripomenúť, že podľa článku 2 bodov 31 a 32 rozhodnutia z roku 2009 mala žalobkyňa povinnosť zaplatiť jednak pokutu vo výške 1 913 971 eur spoločne a nerozdielne so spoločnosťami ACW a CPA a jednak pokutu vo výške 1 432 229 eur spoločne a nerozdielne so spoločnosťou ACW.

55 Účelom týchto pokút bolo sankcionovať porušenie, na ktorom sa podieľal jednak podnik v zmysle práva hospodárskej súťaže Európskej únie, ktorý tvorila žalobkyňa a spoločnosti ACW a CPA, od 30. septembra 1995 do 17. mája 2000 a jednak podnik v zmysle práva hospodárskej súťaže Únie, ktorý tvorila žalobkyňa a ACW, od 11. septembra 1991 do 29. septembra 1995.

56 Z dôvodu spoločnej a nerozdielnej povahy povinnosti zaplatiť pokutu, ktorá bola stanovená, je preto nesporné, že Komisia mohla právom požadovať od žalobkyne podľa článku 2 bodu 31 rozhodnutia z roku 2009 zaplatenie pokuty vo výške 1 913 971 eur a podľa článku 2 bodu 32 toho istého rozhodnutia zaplatenie sumy 1 432 229 eur.

57 Uloženie spoločnej a nerozdielnej zodpovednosti totiž znamená, že Komisia môže od každého spoludlžníka požadovať zaplatenie celej dlžnej sumy.

58 Rozhodnutie z roku 2010 nezmenilo rozsah tejto povinnosti voči žalobkyni.

59 Rozhodnutím z roku 2010 mala totiž Komisia len v úmysle opraviť chybu týkajúcu sa uplatnenia hranice 10 % na ACW, pričom túto opravu bola povinná uskutočniť podľa článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003.

60 Komisia na tento účel rozhodnutím z roku 2010 uplatnila hranicu 10 % celkovej výšky pokút uložených spoločnosti ACW a následne znížila túto pokutu na sumu 1 086 129 eur.

61 Komisia na účely tohto zníženia pripísala celú túto sumu k pokute, ktorú spoločne a nerozdielne dlhovala spoločnosť ACW z dôvodu porušovania, na ktorom sa podieľali žalobkyňa a spoločnosti ACW a CPA od 30. septembra 1995 do 17. mája 2000, keďže zvyšok pokuty, t. j. 827 842 eur, dlhovali spoločne a nerozdielne len žalobkyňa a CPA [článok 2 bod 31 písm. a) a b) rozhodnutia z roku 2009, zmeneného rozhodnutím z roku 2010].

62 Okrem toho Komisia uložila len žalobkyni povinnosť zaplatiť pokutu vo výške 1 432 229 eur z dôvodu porušovania, na ktorom sa podieľala so spoločnosťou ACW od 11. septembra 1991 do 29. septembra 1995, pričom celková suma vymáhateľná od ACW po uplatnení hranice 10 % už bola pokrytá prvou pokutou [článok 2 bod 32 rozhodnutia z roku 2009, zmeneného rozhodnutím z roku 2010].

63 V dôsledku toho mala žalobkyňa v každom prípade povinnosť zaplatiť Komisii presne rovnaké sumy ako tie, ktoré mala pôvodne zaplatiť podľa rozhodnutia z roku 2009.

64 Rozhodnutie z roku 2010 naopak zmenilo určenie vonkajších vzťahov solidarity medzi žalobkyňou a spoločnosťami ACW a CPA na zaplatenie sumy každej z týchto pokút. Na jednej strane, pokiaľ ide o prvú z týchto pokút, ACW a CPA sú spoločnými a nerozdielnymi spoludlžníkmi žalobkyne len do výšky 1 086 129 eur a len CPA je spoločnou a nerozdielnou dlžníčkou žalobkyne pre zostávajúcu sumu, t. j. 827 842 eur. Na druhej strane, pokiaľ ide o druhú pokutu, žalobkyňa sa stala jediným dlžníkom sumy splatnej z tohto titulu, konkrétne 1 432 229 eur.

65 Ďalej treba pripomenúť, že žalobkyňa následne podala žalobu proti rozhodnutiu z roku 2009, zapísanú do registra pod spisovou značkou T-45/10, a žalobu proti rozhodnutiu z roku 2010, zapísanú do registra pod spisovou značkou T-189/10. Všeobecný súd v dvoch odlišných rozsudkoch vyhlásených v ten istý deň jednak zamietol prvú žalobu a jednak zrušil rozhodnutie z roku 2010, pričom vyhovel žalobnému dôvodu založenému na porušení práva žalobkyne na obhajobu.

66 Hoci, ako tvrdí Komisia, zamietnutie žaloby žalobkyne rozsudkom Všeobecného súdu z 15. júla 2015, GEA Group/Komisia (T-45/10, neuverejnený, EU:T:2015:507), malo z dôvodu absencie odvolania podaného proti tomuto rozsudku za následok, že posúdenia Komisie týkajúce sa zodpovednosti žalobkyne z dôvodu, že počas porušenia patrila k tomu istému podniku, v zmysle práva hospodárskej súťaže Únie, ktorý tvorili ACW, CPA a žalobkyňa, sa stali konečnými, o takýto prípad nemohlo ísť, čo sa týka určenia spoločnej a nerozdielnej povahy pokút, ktorú majú tieto spoločnosti zaplatiť podľa článku 2 bodov 31 a 32 rozhodnutia z roku 2009. Táto posledná časť rozhodnutia z roku 2009 bola totiž zmenená rozhodnutím z roku 2010, a to po tom, ako žalobkyňa podala žalobu vo veci T-45/10.

67 Zrušenie rozhodnutia z roku 2010 vyhláseného vo veci T-189/10 malo v dôsledku svojej retroaktívnej pôsobnosti za následok obnovenie stavu existujúceho pred týmto rozhodnutím, a teda opätovné uvedenie do účinnosti článku 2 bodov 31 a 32 rozhodnutia z roku 2009 v jeho pôvodnom znení.

68 Komisia po tomto zrušení však prijala napadnuté rozhodnutie, ktorého výrok, ktorý je presne rovnaký ako výrok rozhodnutia z roku 2010, opäť zmenil článok 2 body 31 a 32 rozhodnutia z roku 2009.

69 V tejto súvislosti na rozdiel od tvrdenia Komisie, hoci ACW a CPA neboli účastníkmi žaloby podanej žalobkyňou proti rozhodnutiu z roku 2010, ich právne postavenie bolo ako právne postavenie žalobkyne ovplyvnené zrušením rozhodnutia z roku 2010.

70 Na jednej strane je totiž potrebné pripomenúť, že zrušujúce rozsudky majú v práve Únie absolútnu právnu silu rozhodnutej veci (rozsudok zo 14. septembra 1999, Komisia/AssiDomän Kraft Products a i., C-310/97 P, EU:C:1999:407, bod 54).

71 Na druhej strane právne postavenie spoločností ACW a CPA je z hľadiska zrušených ustanovení viazané na právne postavenie žalobkyne, keďže tieto ustanovenia majú za cieľ určiť výšku pokút, ktorá im má byť uložená z dôvodu porušovaní, za ktoré sú spoločne a nerozdielne zodpovedné, ako aj vonkajšie vzťahy solidarity medzi týmito spoločnosťami v súvislosti s uvedenými pokutami (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 10. apríla 2014, Komisia a i./Siemens Österreich a i., C-231/11 P až C-233/11 P, EU:C:2014:256, body 41 až 52).

72 Článok 2 body 31 a 32 rozhodnutia z roku 2009, zmeneného rozhodnutím z roku 2010, zmenilo právne postavenie žalobkyne a spoločností ACW a CPA tým, že výšku pokút rozdelil odlišne od toho, ako to bolo stanovené v týchto ustanoveniach v ich pôvodnom znení.

73 To isté vyplýva z výroku napadnutého rozhodnutia, ktoré zmenilo článok 2 body 31 a 32 rozhodnutia z roku 2009 v rovnakom znení, ako je znenie rozhodnutia z roku 2010.

74 Navyše v rozsudku z 15. júla 2015, GEA Group/Komisia (T-189/10, EU:T:2015:504), Všeobecný súd rozhodol len o porušení práva žalobkyne na obhajobu a nie o vecnej zákonnosti rozhodnutia z roku 2010.

75 Hoci článok 1 tohto rozhodnutia a článok 1 napadnutého rozhodnutia obsahujú rovnaké ustanovenia, táto žaloba môže viesť k rozdeleniu výšky pokút stanovených v týchto ustanoveniach v prospech žalobkyne.

76 Napadnuté rozhodnutie sa okrem toho odlišuje od rozhodnutia z roku 2010 zavedením článku 2 týkajúceho sa určenia začiatku plynutia úrokov z omeškania, ktorého zrušenie môže samo osebe viesť k zvýhodneniu žalobkyne.

77 Žalobkyňa má v dôsledku toho záujem domáhať sa zrušenia napadnutého rozhodnutia, a žalobné návrhy týkajúce sa tohto zrušenia sú teda prípustné.

O veci samej

78 Žalobkyňa na podporu svojej žaloby uvádza päť žalobných dôvodov.

79 Prvý žalobný dôvod je založený na porušení pravidiel premlčania. Druhý žalobný dôvod je založený na porušení článku 266 ZFEÚ a práva na obhajobu. Tretí žalobný dôvod je založený na porušení článku 23 ods. 2 a 3 nariadenia č. 1/2003. Štvrtý žalobný dôvod je založený na porušení zásady rovnosti zaobchádzania a piaty žalobný dôvod je založený na zneužití právomoci a na nedostatku odôvodnenia.

80 V prvom rade treba preskúmať štvrtý žalobný dôvod.

O štvrtom žalobnom dôvode

81 V rámci štvrtého žalobného dôvodu žalobkyňa vytýka Komisii, že porušila zásadu rovnosti zaobchádzania, a to z dvoch dôvodov.

82 Žalobkyňa po prvé pripomína, že podľa rozhodnutia z roku 2009 sa spolu so spoločnosťou ACW nachádza v tej istej situácii, pokiaľ ide o obdobia porušovania.

83 Tvrdí, že uplatnenie hranice 10 % v prospech spoločnosti ACW zbavuje túto spoločnosť svojej zodpovednosti za porušované obdobie trvajúce od 11. septembra 1991 do 29. septembra 1995.

84 Komisia teda mala rozšíriť na žalobkyňu výhodu zníženia výšky pokuty po uplatnení hranice 10 % na spoločnosť ACW s tým, že žalobkyňa ostala jedinou zodpovednou za toto obdobie porušovania.

85 Žalobkyňa dodáva, že rozdelenie sumy pokuty, ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia, môže v jej neprospech ovplyvniť konečné rozdelenie sumy pokuty pred vnútroštátnymi súdmi, keďže nemôže podať žalobu, ktorej predmetom je regresný nárok týkajúci sa príslušnej sumy pokuty.

86 Žalobkyňa po druhé zdôrazňuje, že stratila akéhokoľvek solidárneho spoludlžníka, keďže Komisia znížila podiel ACW na pokute, za ktorú žalobkyňa zodpovedala spoločne a nerozdielne s touto spoločnosťou, o 100 %, kým podiel ACW na pokute, za ktorú žalobkyňa zodpovedala spoločne a nerozdielne so spoločnosťami ACW a CPA, znížila iba o 43 %.

87 Toto rozhodnutie zvýhodňuje CPA, keďže nemusí zaplatiť väčšiu časť pokuty, na rozdiel od žalobkyne, ktorá musí zaplatiť vyššiu sumu pokuty ako solidárny spoludlžník, ale aj ako jediný dlžník.

88 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia mala uplatniť hranicu 10 % primerane výške oboch pokút, t. j. k pokute, ktorá jej bola uložená spoločne a nerozdielne so spoločnosťami ACW a CPA, a k pokute, ktorá jej bola uložená spoločne a nerozdielne so spoločnosťou ACW.

89 Aj keď toto rozdelenie nebolo síce možné z dôvodu, že rozhodnutie z roku 2010 sa stalo voči spoločnostiam ACW a CPA právoplatným, nič to nemení na tom, že Komisia mala znížiť výšku pokuty uloženej žalobkyni.

90 Žalobkyňa v tejto súvislosti spresňuje, že toto rozdelenie sa netýka spoločnej a nerozdielnej zodpovednosti medzi spoludlžníkmi, ale skôr spoločnej a nerozdielnej zodpovednosti týchto spoludlžníkov voči Komisii.

91 Komisia v prvom rade tvrdí, že odôvodnenie žalobkyne je založené na nesprávnom predpoklade, podľa ktorého bola ACW zbavená svojej zodpovednosti za obdobie porušovania od 11. septembra 1991 do 29. septembra 1995.

92 Komisia zdôrazňuje, že v napadnutom rozhodnutí určila maximálnu výšku pokuty, za ktorej úhradu mohla byť v zmysle článku 101 ZFEÚ každá spoločnosť tvoriaca ten istý podnik spoločne a nerozdielne zodpovedná. Komisia spresňuje, že táto maximálna výška pokuty nijakým spôsobom nepredstavuje odlišnú pokutu a nezodpovedá určitému obdobiu účasti na porušovaní.

93 Rovnako pripomína, že porušenia sa dopustil podnik v zmysle článku 101 ZFEÚ. Pokuta uložená každej spoločnosti tvoriacej ten istý podnik v zmysle článku 101 ZFEÚ teda neodzrkadľuje účasť uvedených spoločností na porušení, ale len maximálnu sumu, ktorú od nich možno prípadne požadovať za účasť podniku na porušení v zmysle článku 101 ZFEÚ.

94 Komisia okrem toho spresňuje, že žalobkyňa nie je povinná zaplatiť individuálnu pokutu, ale je povinná zaplatiť Komisii len pokutu, ktorá jej bola pôvodne uložená spoločne a nerozdielne so spoločnosťou ACW, a to z dôvodu zníženia solidárnej zodpovednosti spoločnosti ACW.

95 Komisia ďalej tvrdí, že žalobkyňa nepreukázala, v čom mohlo byť rozdelenie sumy pokuty výhodnejšie.

96 Komisia napokon vyzvala žalobkyňu, aby podala žalobu na príslušné vnútroštátne súdy, ak sa domnieva, že ju pokuta v rámci vnútorných vzťahov so solidárnymi dlžníkmi neprimerane zaťažuje.

97 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že zásada rovnosti zaobchádzania, ktorá vyžaduje, aby sa s porovnateľnými situáciami nezaobchádzalo rozdielne a s rozdielnymi situáciami nezaobchádzalo rovnako, ak takéto zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené, je všeobecnou zásadou práva Únie zakotvenou v článkoch 20 a 21 Charty základných práv Európskej únie (rozsudok z 11. júla 2014, Sasol a i./Komisia, T-541/08, EU:T:2014:628, bod 181).

98 V prejednávanej veci sa žalobkyňa odvoláva na dva rozdielne prípady zaobchádzania. Prvý sa týka odlišného zaobchádzania s jej situáciou a so situáciou spoločnosti ACW a druhý sa týka odlišného zaobchádzania s jej situáciou a so situáciou spoločnosti CPA.

99 Pokiaľ ide v prvom rade o rozdielne zaobchádzanie vo vzťahu k spoločnosti ACW, žalobkyňa tvrdí, že mala byť podobne ako ACW zbavená svojej zodpovednosti z dôvodu uplatnenia hranice 10 % na spoločnosť ACW.

100 Teba však zdôrazniť, že uplatnenie hranice 10 % na spoločnosť ACW ju nijako nezbavuje zodpovednosti za účasť na porušení.

101 Len časť pokuty, ktorú musela ACW zaplatiť spoločne a nerozdielne najmä so žalobkyňou, bola totiž znížená.

102 Navyše pokuta uložená každej spoločnosti tvoriacej ten istý podnik v zmysle článku 101 ZFEÚ neodráža účasť uvedených spoločností na porušení, ale len maximálnu sumu, ktorú od nich môže prípadne požadovať Komisia za účasť podniku na porušovaní v zmysle článku 101 ZFEÚ.

103 Nemožno preto konštatovať žiadnu nerovnosť zaobchádzania medzi žalobkyňou a spoločnosťou ACW.

104 V druhom rade, pokiaľ ide o rozdielne zaobchádzanie v porovnaní so spoločnosťou CPA, žalobkyňa tvrdí, že úprava spoločnej a nerozdielnej zodpovednosti spoločností CPA a ACW a žalobkyne bola uskutočnená len v prospech spoločnosti CPA, keďže žalobkyňa je sama zodpovedná za časť solidárnej pokuty.

105 Podľa žalobkyne mohla totiž Komisia odlišne rozdeliť medzi solidárnych dlžníkov zníženú časť pokuty, ktorú bola ACW pôvodne povinná zaplatiť.

106 V tejto súvislosti v rozsahu, v akom sa má rovnosť zaobchádzania overiť nie len z hľadiska pokuty uloženej spoločne a nerozdielne spoločnostiam ACW a CPA a žalobkyni, ale aj z hľadiska pokuty uloženej spoločne a nerozdielne spoločnosti ACW a žalobkyni, je potrebné domnievať sa, že Komisia v prejednávanej veci nesplnila svoje povinnosti podľa zásady rovnosti zaobchádzania.

107 Na jednej strane sú totiž žalobkyňa a spoločnosť CPA v porovnateľnej situácii v tom zmysle, že obe spoločnosti sú spoločne a nerozdielne zodpovedné za zaplatenie pokuty spolu so spoločnosťou ACW.

108 Na druhej strane Komisia mohla nepochybne určiť odlišným spôsobom časť pokuty, za ktorej zaplatenie boli ACW a žalobkyňa spoločne a nerozdielne zodpovedné, aby sa znížila časť pokuty, za ktorú mohla byť žalobkyňa sama zodpovedná.

109 Išlo by o takýto prípad najmä vtedy, ak by Komisia rozdelila zníženú sumu pokuty ACW primerane v oboch predmetných prípadoch solidárnej zodpovednosti.

110 Za tohto predpokladu na jednej strane by celková výška pokút, za ktorých zaplatenie mohla byť ACW zodpovedná voči Komisii, nepresiahla 10 % jej obratu a na druhej strane toto zníženie by bolo spravodlivo rozdelené medzi pokutu uloženú spoločne a nerozdielne spoločnosti ACW a žalobkyňu a pokutu uloženú spoločne a nerozdielne žalobkyni a spoločnostiam ACW a CPA.

111 Komisia teda uložením zníženej sumy pokuty v prospech ACW len na pokutu, ktorá bola spoločne a nerozdielne uložená žalobkyni a spoločnostiam CPA a ACW, porušila zásadu rovnosti zaobchádzania bez akéhokoľvek objektívneho odôvodnenia.

112 Štvrtému žalobnému dôvodu je preto potrebné vyhovieť.

113 Hoci tento žalobný dôvod môže viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia v celom rozsahu, v záujme riadneho výkonu spravodlivosti je potrebné preskúmať piaty žalobný dôvod, ktorý sa týka článku 2 napadnutého rozhodnutia, založený na zneužití právomoci, ako aj na nedostatku odôvodnenia a týkajúci sa dátumu splatnosti predmetných pokút.

O piatom žalobnom dôvode

114 Žalobkyňa v rámci piateho žalobného dôvodu, ktorý sa skladá z dvoch častí, tvrdí, že článok 2 napadnutého rozhodnutia, ktorý stanovuje dátum splatnosti pokút na 10. mája 2010, je postihnutý vadou spočívajúcou v prekročení právomoci a v nedostatku odôvodnenia.

115 Na jednej strane je podľa žalobkyne povinnosť zaplatiť pokuty najneskôr do 10. mája 2010 protiprávna z dôvodu, že k tomuto dátumu neexistoval žiadny právny základ na podporu takejto povinnosti a že je v každom prípade absolútne nemožné dodržať takúto lehotu určenú retroaktívne. Na druhej strane žalobkyňa tvrdí, že rozhodnutie je kontradiktórne vzhľadom na jej predchádzajúcu prax a že odôvodnenie uvedené Komisiou je nekoherentné.

116 Komisia spochybňuje túto argumentáciu. Okrem toho, že sa domnieva, že napadnuté rozhodnutie bolo dostatočne odôvodnené, zastáva v podstate názor, že žalobkyňa bola povinná zaplatiť pokuty po prijatí rozhodnutia z roku 2009 a že stanovenie dátumu splatnosti pokút tri mesiace po prijatí rozhodnutia z roku 2010 bolo v jej prospech.

117 Pokiaľ ide o prvú časť tohto žalobného dôvodu založenú v podstate na prekročení právomoci z dôvodu nedostatku základu na stanovenie dátumu splatnosti pokút na 10. mája 2010, treba na jednej strane pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry právomoc, ktorou Komisia disponuje, zahŕňa možnosť stanoviť dátum splatnosti pokút a dátum začatia plynutia úrokov z omeškania, určiť úrokovú sadzbu týchto úrokov a v prípade potreby stanoviť podmienky vykonania svojho rozhodnutia vyžadovaním zriadenia bankovej záruky pokrývajúcej istinu a úroky uloženej pokuty, pretože v prípade neexistencie takej právomoci by prospech, ktorý by podniky mohli získať oneskoreným platením pokút, mal za následok oslabenie sankcií uložených Komisiou v rámci plnenia jej úlohy dohľadu nad uplatňovaním pravidiel hospodárskej súťaže (pozri rozsudok z 29. apríla 2015, Total a Elf Aquitaine/Komisia, T-470/11, EU:T:2015:241, bod 109 a citovanú judikatúru).

118 Na druhej strane ustanovenia článku 299 ZFEÚ, podľa ktorých sú akty, najmä Komisie, ktoré ukladajú peňažný záväzok, exekučným titulom, sú uplatniteľné na rozhodnutia tejto inštitúcie ukladajúcej pokutu (pozri v tomto zmysle uznesenie z 12. marca 2012, Universal/Komisia, T-42/11, neuverejnené, EU:T:2012:122, bod 29).

119 V prejednávanej veci treba v prvom rade uviesť, že podľa odôvodnenia 23 napadnutého rozhodnutia sa Komisia po prvé domnieva, že rozhodnutie z roku 2009, potvrdené rozsudkom z 15. júla 2015, GEA Group/Komisia (T-45/10, neuverejnený, EU:T:2015:507), zostáva základom pokút.

120 Komisia po druhé spresňuje, že v liste oznamujúcom rozhodnutie z roku 2010 bola pokuta splatná v lehote troch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia. Komisia sa tiež implicitne domnieva, že v napadnutom rozhodnutí bolo potrebné stanoviť takýto dátum.

121 Komisia po tretie uvádza, že hoci žalobkyňa poskytla bankové záruky do dátumu zrušenia rozhodnutia z roku 2010, nenahradila od tohto dátumu tieto záruky novými zárukami alebo predbežnou úhradou splatnej pokuty. Rovnako z toho vyvodzuje, že úroky z omeškania sú splatné žalobkyňou od dátumu, keď sa na pokutu už nevzťahovala žiadna záruka, t. j. od 15. júla 2015, dátumu vyhlásenia rozsudku z 15. júla 2015, GEA Group/Komisia (T-189/10, EU:T:2015:504).

122 V druhom rade treba na jednej strane uviesť, že rozhodnutie z roku 2010 nahradilo ustanovenia článku 2 bodov 31 a 32 rozhodnutia z roku 2009, stanovujúceho výšku pokút, za ktoré boli žalobkyňa a spoločnosti CPA a ACW spoločne a nerozdielne zodpovedné, novými ustanoveniami upravujúcimi celkovú výšku pokuty splatnej spoločnosťou ACV a solidárnu zodpovednosť troch spoločností.

123 Inými slovami, ustanovenia článku 2 bodov 31 a 32 rozhodnutia z roku 2009 vo svojom pôvodnom znení už neboli k dátumu nadobudnutia platnosti rozhodnutia z roku 2010 a jeho oznámenia uplatniteľné a nemohli slúžiť ako základ na určenie splatnosti predmetných pokút. Ako začiatok plynutia uvedenej lehoty mohol slúžiť len dátum prijatia oznámenia rozhodnutia z roku 2010, ktorý už bol právnym základom povinnosti zaplatiť tieto pokuty.

124 Na druhej strane rozhodnutie z roku 2010 bolo v rozsahu, v akom sa týkalo žalobkyne, zrušené Všeobecným súdom v rozsudku z 15. júla 2015, GEA Group/Komisia (T-189/10, EU:T:2015:504), takže ako v podstate tvrdí žalobkyňa, toto rozhodnutie nemôže slúžiť ako právny základ tak povinnosti žalobkyne zaplatiť predmetné pokuty, ako aj stanovenia dátumu ich splatnosti.

125 Je pravda, ako bolo uvedené v bode 67 vyššie, toto zrušenie malo za následok obnovenie pôvodného znenia článku 2 bodov 31 a 32 rozhodnutia z roku 2009. Toto znenie však bolo znovu nahradené znením vyplývajúcim z článku 1 napadnutého rozhodnutia.

126 Treba sa teda domnievať, že povinnosť zaplatiť pokuty vyplýva len z článku 1 napadnutého rozhodnutia a že lehota splatnosti týchto pokút mohla byť stanovená len od dátumu doručenia oznámenia tohto rozhodnutia.

127 Z toho vyplýva, že prvej časti piateho žalobného dôvodu treba vyhovieť bez toho, aby bolo potrebné skúmať druhú časť, a článok 2 napadnutého rozhodnutia treba z tohto dôvodu zrušiť.

128 Zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že bez toho, aby bolo potrebné skúmať ostatné žalobné dôvody, treba napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu zrušiť. Keďže návrhy na účely zmeny boli predložené len subsidiárne, nie je ich potrebné skúmať.

O trovách

129 Podľa článku 134 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (piata komora)

rozhodol takto:

1. **Rozhodnutie Komisie C(2016) 3920 final z 29. júna 2016, ktorým sa mení rozhodnutie K(2009) 8682 v konečnom znení z 11. novembra 2009 týkajúce sa konania podľa článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/38589 – Tepelné stabilizátory), sa zrušuje.**

2. **Európska komisia je povinná nahradiť trovy konania.**

Gratsias Labucka Ulloa Rubio

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 18. októbra 2018.

Podpisy